

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. ****, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20231110147906 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на **** срещу ****, с която са предявени частични осъдителни искове за следните суми: 100 лв. – част от вземане в общ размер на 975.31 лв., представляващо остатък от регресно вземане по щета № **** за изплатено по застраховка „Каско“ застрахователно обезщетение за вредите по лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, причинени от застрахователно събитие, настъпило на 27.09.2022 г. в гр. ****, с включени ликвидационни разноски, ведно със законната лихва от 28.08.2023 г. до окончателното плащане; 10 лв. – част от вземане в общ размер на 80.94 лв., представляващо мораторна лихва за периода от 16.12.2022 г. до 27.08.2023 г. Претендират се разноските по делото.

Ищецът твърди, че към процесната дата е бил налице валидно сключен договор за застраховка „Каско“ между него и собственика на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****. Излага, че на 27.09.2022 г. в гр. **** е настъпило ПТП, предизвикано виновно от водача на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, при което бил увреден застрахованият при него лек автомобил. Посочва, че във връзка с това ПТП при него е образувана щета № ****, по която е изплатил застрахователно обезщетение на увреденото лице в размер на 2 430.86 лв., като е сторил ликвидационни разноски в размер на 15 лв. Поддържа, че към момента на събитието виновният за произшествието водач е имал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответника. Твърди, че е поканил ответника да изплати регресното си задължение в общ размер на 2 445.86 лв., но той е извършил частично плащане на сума в размер на 1 470.55 лв., поради което ищецът претендира част от остатъка.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове. Твърди, че с плащането на сумата от 1 470.55 лв. е погасил 1 455.55 лв. – обезщетение за имуществените вреди, и 15 лв. – ликвидационни разходи. Счита, че е изпълнил надлежно задълженията си, като претенцията за доплащане е неоснователна и завишена. Възразява, че заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение е завишено и

не съответства на средните пазарни цени за възстановяване на действително причинените вреди, като не е приложен корекционен коефициент по отношение на стойността на вложените при ремонта нови части съобразно експлоатационния период на автомобила, както и са завишени калкулираните нормовремена и стойност на човекочас труд и стойностите на частите и материалите, необходими за ремонта. Поради неоснователност на главния иск оспорва и претенцията за мораторна лихва. Моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение. Счита, че щом ищецът не е възразил срещу размера на извършеното от ответника плащане, то последният не е дал повод за завеждане на делото.

С протоколно определение от 14.12.2023 г. е допуснато увеличение размера на предявените иски до пълните размери на вземанията, а именно: 975.31 лв. – главница; 80.94 лв. – мораторна лихва.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 411 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, като той може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

По иска с правно основание чл. 411 КЗ в доказателствената тежест на ищеца е да установи следните обстоятелства: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в изпълнение на който застрахователят – ищец да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в твърдения размер за настъпило в срока на договора застрахователно събитие и за увредения да е възникнало деликтно вземане срещу причинителя на вредата, респ. договорно вземане срещу неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, като последното предполага да бъде установено настъпването на описаните в исковата молба имуществени вреди в претендирания размер в резултат на ПТП, причинено от виновното и противоправно поведение на водач, за когото е имало към датата на събитието валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника.

В случая с Определение № 40316/10.11.2023 г., в което е инкорпориран изготвеният от съда доклад, приет без възражения от страните, са признати за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: наличие към процесната дата на действително застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****; наличие към процесната дата на действително застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ответника за лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****; изплащане от ищеца на увреденото лице на застрахователно обезщетение във връзка с процесното събитие в размер на 2 430.86 лв., за определянето на което е сторил обичайни ликвидационни разноски в размер на 15 лв.; получаване от ответника на регресната покана на ищеца на 15.11.2022 г.; плащане от ответника по регресната претенция на ищеца на сума в размер на 1 470.55 лв.

Настъпването на 27.09.2022 г. в гр. **** на ПТП между двата автомобила в резултат на виновно и противоправно поведение на водача на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, както и възникналите в резултат на ПТП вреди по лек автомобил марка

„****“, модел „****“, с рег. № ****, също не са спорни по делото, а и се установяват безпротиворечиво от Двустранен констативен протокол за ПТП, Уведомление за щета на МПС и Опис техническа експертиза по щета № 0020-190-0215/2022.

Между страните съществува спор единствено относно размера на регресното вземане на ищеца, по който въпрос съдът намира следното:

Функционалната обусловеност на отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ от застрахованата отговорност на делинквента предполага размерът на отговорността на застрахователя да е идентичен с размера на отговорността на делинквента, ако не е надхвърлена застрахователната сума /чл. 429 КЗ/. На увреденото лице се дължи съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от непозволеното увреждане, т. е. само за непосредствените вреди. В конкретния случай несъмнено увреждането на автомобилните части при процесното ПТП, водещо до намаляване стойността на автомобила, представлява такава непосредствена вреда под формата на претърпяна загуба. При деликтната отговорност се обезщетява негативният интерес, което означава, че обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, в което той е бил преди деликта /включително да се приведе увреденият автомобил в предишното му техническо състояние/, поради което обезщетението следва да бъде равно на паричната сума, необходима за постигането на тази цел. Поради това нормата на чл. 499, ал. 2 КЗ установява принципа на реална обезвреда при определяне размера на застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като релевантният момент, към който се определя стойностният еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, е датата на настъпване на застрахователното събитие.

При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност /в този смисъл – Решение № 79/02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г. на ВКС, I ТО; Решение № 6/02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г. на ВКС, I ТО/, поради което стойността за възстановяване на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, следва да се определи по средни пазарни цени без приложен корекционен коефициент на новите части.

Действителната стойност вредите се установява от заключението на съдебно-автотехническата експертиза, прието без възражения на страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. От него е видно, че действителната стойност на вредите на база средните пазарни цени на автодетайлите и трудовите операции, необходими за възстановяване на увреденото имущество, възлиза на сумата от 2 430.86 лв., поради което възражението на ответника за заплащане от ищеца на застрахователно обезщетение в завишен размер е неоснователно.

Предвид изложеното за ответника в качеството му на застраховател на делинквента по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е възникнало задължение да плати по регресната претенция на ищеца сума в размер на 2 445.86 лв., формирана като сбор от сумата от 2 430.86 лв., представляваща действителната стойност на вредите по процесния автомобил, определена на база средни пазарни цени към датата на събитието, и ликвидационните разноски в размер на 15 лв.

Преди завеждане на делото ответникът е погасил част от регресното си задължение, а именно сумата от 1 470.55 лв., поради което дължимият остатък е 975.31 лв., като върху него той дължи и законната лихва за периода от 28.08.2023 г. до окончателното плащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД ищецът следва да докаже наличието на главен дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

В случая е установено наличието на главен дълг в размер на 975.31 лв. Безспорно е,

че след получаване на регресната покана ответникът е заплатил само част от задължението си. След изтичане на законоустановения срок за плащане ответникът е изпаднал в забава по отношение на неплатената част от главницата. Размерът на дължимата мораторна лихва за период на забава от 16.12.2022 г. до 27.08.2023 г., определен по реда на чл. 162 ГПК с помощта на интернет калкулатор на законната лихва, съответства на претендирания размер, поради което акцесорният иск е изцяло основателен.

По разноските:

С оглед изхода на делото право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК има ищецът. За този извод е без значение, че след получаване на частичното плащане той не е възразил пред ответника, защото такова изискване законът не поставя, а за отговорността за разноски е достатъчен обективният факт, че като не е платил цялото си задължение, ответникът е станал повод за завеждане на делото. На ищеца се дължат разноски в общ размер на 780 лв., включващи: 100 лв. – държавна такса, 200 лв. – депозит за вещо лице, и 480 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ****, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, ****, да заплати на ****, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ****, ****, ****, следните суми: на основание чл. 411 КЗ сумата от **975.31 лв.** – непогасен остатък от регресно вземане по щета № **** за изплатено по застраховка „Каско“ застрахователно обезщетение за вредите по лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, причинени от застрахователно събитие, настъпило на 27.09.2022 г. в гр. ****, с включени ликвидационни разноски, ведно със законната лихва от 28.08.2023 г. до окончателното плащане; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **80.94 лв.** – мораторна лихва за периода от 16.12.2022 г. до 27.08.2023 г.; на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **780 лв.** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____